

пробаждаше отъ Търново въ селото (1) ми въ което испослѣ живѣяхъ, наистенна ви казвамъ че и съотечественицитѣ ми бѣха обезпокоены да ми ги токо носятъ; и безчетниитѣ мѣ съвѣсти които ми налагаше като доброжелатели за мене ме докараха като сѣки единъ слабоуменъ въ тѣзи години момакъ да сѣ пѣстна вѣче за да пазвамъ въ невидимо то и нечѣсто за мене страшно море.

Принуденъ ви пакъ повтарямъ освѣнъ писменны тѣ мѣ съвѣсты, още и за поголѣмо свѣжденіе да отида при него щото и сѣтно да ми ги изложеше, за да ойдисаше подобрѣ работата, рѣшихъ наконѣцъ да ида при реченнаго мѣ довромысленца единъ денъ, което и свършихъ по слѣдующіа начинъ:

Една сѣтрина рано проводихъ момчето си да ми приготви коня, да гѣди въ дясигитѣ малко хлѣбъ и пастіе, да напханы плоската сѣ вино, и поскоро да го изведе; и тѣй сичко сѣ свърши въ продълженіе на $\frac{1}{2}$ часъ.

Глазницето още неизгрѣяло и стрѣшна та зарѣ която предсказваше вѣче день мѣ сѣдрѣжи до излизаніето отъ селото

Яко и да отивахъ като на радостъ, но за сѣкога оставахъ повѣчето замисленъ, и свѣстъ тѣ ми като че предсказваше нѣщо неповолно на пѣтешествіето ми. Като изминахъ около половина часъ отъ

(1) Село 7 часе отъ Търново по горѣ.—